

det bedste Middel mod den herskende Polakimport. Naar dette Spørgsmaal bliver løst til Bunds, skulle vi nok faa Bugt med Polakimporten og Polakuvæsenet her i Landet, og vi skulle faa Bugt med noget af det, som er endnu værre.

Pinstrup: Naar jeg har forlangt Ordet ved denne Lejlighed, er det, fordi jeg under Nr. 32 i Betænkningen finder en Redegørelse for Forretningernes Omfang ved nogle Postkontorer i min Valgkreds, nemlig Flauenskjold, Hjallerup og Dronninglund. Da jeg saa det, spurgte jeg mig for om, hvad det skulde betyde, og der blev da sagt, at man tænkte paa at nedlægge Postkontorerne i Flauenskjold og Hjallerup. Som Følge af Sæby-Banens Anlæg i 1898 og af Oprettelsen af de Posthuse, der bleve etablerede ved Stationerne der, gik Omfanget af Forretningerne paa de to nævnte Posthuse betydeligt tilbage i 1899, men alligevel vise de foreliggende Oplysninger, at der har været Fremgang, og at der er flere Forretninger nu ved disse Kontorer end den Gang, da Sæby-Banen blev oprettet. Hvad Hjallerup angaar, vil det være ret mærkeligt at nedlægge Postkontoret der, da det er i højeste Grad sandsynligt, at Hjallerup vil blive en Stationsby ved den nye Bane fra Vodskov til Øster Vraa, tror jeg, det er. Naar man har paatænkt noget saadant, er det, antager jeg, Sparsommelighedshensyn, der have gjort sig gældende. Jeg vil da tillade mig at spørge den højtærede Minister, hvor meget Staten kan spare ved at nedlægge disse to Postkontorer. Kan der spares noget betydeligt eller i alt Fald noget, der er nævneværdigt, og dog saaledes, at Befolkningen kan blive lige godt betjent — jeg maa gaa ud fra, at disse Kontorer skulle erstattes af noget —, nytter det naturligvis ikke, at jeg her staar og vil modsætte mig Nedlæggelsen, fordi disse to Postkontorer nu netop ligge i min Valgkreds. Naar hver Rigsdagsmand bærer sig saaledes ad, vil det selvfølgelig blive umuligt at spare noget. Det ville mine Vælgere som fornuftige Folk selvfølgelig meget vel kunne indse. Men jeg vil altsaa spørge den højtærede Indenrigsminister, hvad Staten kan spare ved Nedlæggelsen. Og saa ligger det nær at spørge, om det

alene er i Sæbykredsen, der er saadant et Par Postkontorer, som man vil have nedlagt, om det skulde være det eneste Sted i Landet, hvor der vilde være nogen Rimelighed i at gøre en saadan Forandring, eller om man tænker paa at nedlægge et større Antal Postkontorer, thi det første, at det kun skulde være disse to Postkontorer, som det var nødvendigt at gøre Forandringer ved, lyder ganske vist ret underligt. Jeg mener, som sagt, at kun en nævneværdig Besparelse vil kunne være tilstrækkelig Motivering for at tage et Gode fra Befolkningen, som den en Gang har vænnet sig til og indrettet sig paa at regne med.

Wulff: Under Nr. 132 have de socialdemokratiske Medlemmer af Finansudvalget stillet Forslag om at forhøje med 50,000 Kr. det Laanebeløb, der er til Raadighed for Haandværksmestre og mindre industri-drivende til Anskaffelse af Maskiner, saa at det skulde stige fra 75,000 Kr. til 125,000 Kr. Som det ikke vil være det ærede Ting ubekendt, er jeg nær knyttet til den Organisation, der har rejst denne Sag og har søgt Bevillingen til disse Udlaan, og som i ikke ringe Grad har haft med dens Administration at gøre, hvad ogsaa jeg personlig i særlig Grad har, saa jeg har vel derved en vis Kompetence til at sige de ærede Medlemmer en Tak, fordi de have stillet sig saa velvilligt til denne Bevilling, og ligesaa det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle), der, saa vidt jeg forstod ham før, paa de Radikales Vegne erklærede sig villig til at støtte en saadan Forhøjelse. Særlig af de tre socialdemokratiske Medlemmer havde jeg ikke Ret til at vente en saadan Støtte, for det har egentlig ikke været Mesterstanden, den socialdemokratiske Retning hidtil har ydet sin Støtte. Tværtimod har det været saaledes, at den selvstændige Næringsdrift, ikke mindst den lille Bedrift, har været anset for at være den alvorligste Hindring for Gennemførelsen af det, der er eller har været det socialdemokratiske Fremtidsideal: Stordrift i alle Forhold. Nu synes dette ikke at være Tilfældet. Ja, de Herrer skulle ikke betragte mine Ord som et Angreb eller som noget, jeg paa nogen Maade har i Sinde at fortrædige